

Muziek doordringt de conference van Nele Bauwens. © Francis Vanhee

Het broze welbevinden van Nele Bauwens

RECENSIE COMEDY In haar vorige show worstelde Nele Bauwens nog met een kinderwens en andere existentiële problemen. Nu het leven haar wat vaker toelacht, maakt ze zich vrolijk over *The walking dead* en parenclubs.

Nele Bauwens heeft het in deze 'cabaretvoorstelling' met geen woord over haar kind. Als comedian onderscheidt ze zich daarmee van veel mannelijke collega's die de voorbije tien jaar vader zijn geworden. Het moederschap lijkt haar (voorlopig?) niet te inspireren tot grappen, sketches en liedjes.

Aan de vorm is er weinig veranderd. Bauwens vertelt, doet onnozel en neemt een paar keer plaats achter de piano om een liedje te zingen. Het kaderverhaal, met enkele zijdelingse verwijzingen naar corona, draait om een hondje en een dakloze vrouw aan de ingang van de supermarkt. De confrontatie zet Bauwens aan het denken over haar bevoorrechte positie, van in het eerste lied al, 'Verliezen tegen de tijd'. In een ander nummer, in haar eigen Aalsterse dialect, somt ze alles op wat we zouden moeten delen. Ze zingt, breekbare en openhartig, over eenzaamheid, en brengt een grappige ode aan de droomprins van iedere vrouw, tevens het eerste meezingmoment. Later krijgt ze het publiek makkelijker mee in het Frans, in haar versie van de evergreen 'Bla bla bla'.

Alpenzusje

Muziek doordringt ook de eigenlijke conference. Als haar geliefde voorstelt om te gaan swingen, zet Bauwens een geweldige bigbandpersiflage in, zoals haar moeder het zou begrepen hebben. Met haar verleden bij El Tattoo del Tigre beheerst ze die stijl perfect. Het scatten, Ella Fitzgerald achterna, loopt vervolgens wel helemaal uit de hand en levert de grappigste passage van de show op.

In Nele Bauwens schuilt ook nog altijd een van de Alpenzuses, het vrouwelijke duo dat

in het eerste decennium van deze eeuw enkele dolle voorstellingen maakte, waarvan eentje met Luc De Vos. Dezelfde, excellent geacteerd gekkigheid drijft boven in sketches over Bambi, opnieuw met een soundtrack, en de tv-serie *The walking dead* ('geen seks, geen humor'). Dat ze bij een bezoek aan het containerpark plots behoorlijk Arabisch blijkt te

De woedeaanval in de supermarkt kunnen we na drie voorstellingen al gerust vintage Bauwens noemen

kunnen spreken ('geleerd van een ex-lief') is niet alleen verrassend maar verhaaltechnisch ook goed gevonden. De woedeaanval in de supermarkt kunnen we na drie voorstellingen al gerust vintage Bauwens noemen, met al haar onbeschroomde expressietalent.

In een regie van Raf Walschaerts graaft Nele Bauwens niet zo diep en creatief in haar ziel als Kommil Foo, maar dat is dit keer wellicht ook niet de bedoeling. Er staat gewoon een gelukkige vrouw op het podium die kan lachen met zichzelf, maar nooit vergeet hoe broos dat welbevinden is.

Karel Michiels

Een cabaretvoorstelling van Nele Bauwens

Gezien op 7/10 in Schouwburg Rex, Mol. Nu op tournee.

★★★☆☆